

Arrest

nr. 262 000 van 11 oktober 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. KEULEN
Koningin Astridlaan 77
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 27 november 2020 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 19 oktober 2020 waarbij een aanvraag om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard en van diens drie beslissingen van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 4 december 2020 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 augustus 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 september 2021.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat J. KEULEN verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienden, via een op 7 maart 2019 gedateerd schrijven, een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. Op 19 oktober 2020 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de beslissing waarbij verzoekers' aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Hij nam tevens ten aanzien van elk van de verzoekers de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing waarbij verzoekers' aanvraag om machtiging tot verblijf als onontvankelijk wordt afgewezen, die hen op 4 november 2020 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt :

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 07.03.2019 werd ingediend door :

[I.B.] [...]

[I.E.] [...]

Hun meerderjarige zoon:

[I.S.] [...]

Hun kleinzoon:

[I.L.] [...]

Nationaliteit: Servië

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. hun asielaanvraag werd afgesloten op 13.05.2011 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijven sindsdien illegaal in België, met uitzondering van de periode van 26.01.2015 tot 25.02.2015 waarin mijnheer [I.B.] en mevrouw [I.E.] in het bezit waren van een attest van immatriculatie in het kader van het gegrondheidsonderzoek van hun aanvraag 9ter. De duur van de asielprocedure – namelijk bijna acht maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Uit het administratief dossier van betrokkenen blijkt verder dat dhr. [I.S.] op 23.06.2018 aangetroffen werd op de luchthaven van Charleroi, waar hij net aankwam met een vlucht uit Skopje. Het paspoort waarmee hij reisde werd uitgegeven te Servië op 12.04.2018 en bevat een uitreisstempel Schengen dd. 15.06.2018. Op 26.06.2018 werd betrokkene door onze diensten teruggedreven naar Skopje. Op 25.07.2018 trad betrokkene te Servië in het huwelijk met mevrouw [I.H.] [...]. Zij kwam pas op 25.02.2020 naar België. Hieruit blijkt dus onomstotelijk dat mijnheer terugkeerde naar en Servië en dat er van een ononderbroken verblijf sinds 2010 geen sprake is. Wat betreft dhr. [I.B.] merken we op dat het admin[i]stratief dossier een Servische identiteitskaart bevat, die werd afgeleverd op 02.10.2018 te Servië en die bovendien een permanent adres in Servië vermeldt. Ook mijnheer [I.B.] beschikt aldus niet over een ononderbroken verblijf in België sinds 2010.

Betrokkenen beweren dat zij vrezen voor hun leven indien zij zouden moeten terugkeren naar hun land van herkomst doch zij leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen vrezen voor hun leven volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Bovendien zijn zowel dhr. [I.S.] als dhr. [I.B.] teruggekeerd naar hun land van herkomst, zoals blijkt uit hetgeen hier voorafgaat. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Ook het aangehaalde art. 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984, kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor art. 3 van het EVRM.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat zij het centrum van hun belangen in de zin van artikel 8 EVRM in België hebben opgebouwd. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkenen niet aantonen dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. De bestaande gezinseenheid blijft behouden daar geen enkel gezinslid beschikt over legaal verblijf. Wat betreft de echtgenote van mijnheer [I.S.] merken de op dat haar asielprocedure nog lopende is maar dat zij niet opdaagde voor het geplande interview op 30.09.2020. Ze toont aldus een manifest gebrek aan belang in haar asielprocedure. Zij kan ervoor kiezen haar echtgenoot te vergezellen of in België het resultaat van haar asielprocedure af te wachten. Zij maakt geen deel uit van huidige aanvraag 9bis en evenmin wordt zij vermeld in huidige aanvraag 9bis, niettegenstaande zij al gehuwd waren op het moment van indiening van huidige aanvraag 9bis. In hoofde van hun zoon [L.], [...], werd geen asiel ingediend. Betrokkenen tonen niet aan dat er nog andere familieleden van hen in België verblijven. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkenen ter staving van hun sociale banden geen enkel stuk voorleggen. Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkenen tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkenen niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de

Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Mevrouw beroept zich op haar medische problematiek als buitengewone omstandigheid waarbij ze aanhaalt dat zij in Servië niet de medische verzorging zou kunnen genieten die ze hier wel krijgt, dat zij specifieke hulp zou nodig hebben en dat een terugkeer naar Servië haar toestand zal verergeren. Ter staving hiervan legt betrokkene volgende attesten voor: een medisch attest dd.14.02.2014 van Dr. [M.], een hospitalisatieverslag dd. 15.11.2013 van Dr. [M.] en een verslag van haar hersenscan dd. 06.11.2013 van Dr. [G.]. Allereerst merken we op dat betrokkene op basis van de hier aangehaalde medische problematiek reeds een aanvraag 9ter indiende die echter ongegrond werd afgesloten op 25.02.2015, beslissing die gepaard ging met een bevel om het grondgebied te verlaten, haar betekend op 20.03.2015. De medische problematiek werd aldus reeds ten gronde onderzocht door de bevoegde dienst en niet weerhouden. De bij huidige aanvraag 9bis voorgelegde attesten werden eveneens voorgelegd bij deze aanvraag 9ter. Verder merken we op dat voorgelegde attesten dateren van meer dan zes jaar geleden. Hierdoor kan niet vastgesteld worden in welke mate het hier ingeroepen medische element nog actueel is. Betrokkene toont de [...] actualiteitswaarde van de voorgelegde attesten niet aan. Betrokkene toont niet aan dat zij hier sinds het afsluiten van haar aanvraag 9ter op 25.02.2015 nog enige medische zorg kreeg aangezien zij hiervan geen enkel bewijs voorlegt. Evenmin bevat het administratief dossier nog nieuwe medische stukken na deze datum. De ingeroepen medische elementen kunnen dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen verwijzen naar de uitspraken van de Directeur-Generaal van de Dienst Vreemdelingen-zaken dat een verblijfsvergunning toegekend zou worden aan mensen die een arbeidscontract kunnen bemachtigen. Dhr. [I.S.] wijst erop dat hij een arbeidsovereenkomst heeft kunnen bemachtigen. Echter, in geen geval kunnen betrokkenen aan deze verklaringen enige rechtmatige verwachting ontleen dat zij geen buitengewone omstandigheden meer moeten aantonen of dat in deze specifieke situatie buitengewone omstandigheden aanvaard zouden worden waardoor de aanvraag op ontvankelijke wijze in België ingediend zou kunnen worden. Betrokkenen kunnen zich dan ook niet dienstig beroepen op deze uitspraken. Indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat hij alhier wenst te werken dient hij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen. Dat hij zijn mogelijkheid tot tewerkstelling zou verliezen bij een terugkeer is volkomen achterhaald daar zijn arbeidscontract dateert van 01.07.2017 en uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene in 2018 meermaals terugkeerde naar zijn land van herkomst. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden.

Betrokkenen menen dat hun verzoek op gelijke basis staat met een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van de regularisatiewet van 22.12.1999. De wet van 22.12.1999 was een enige en unieke operatie, de criteria voor machtiging tot verblijf vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van art. 9bis van de wet van 1980.

Verzoekers halen aan dat een gedwongen terugkeer onwenselijk is gezien hun integratie en dat dit een trauma zou betekenen. Hierbij dient opgemerkt te worden dat in casu geen sprake is van een gedwongen terugkeer. Dit argument is bijgevolg niet van toepassing op de situatie van betrokkenen. Overigens wordt het principe gehanteerd dat betrokkenen in eerste instantie vrijwillig gevolg dienen te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

Wat betreft het feit dat hun onbesproken gedrag van een uitermate grote wilskracht en inzet zou getuigen om zich aan te passen, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij al sinds 2010 ononderbroken in België zouden verblijven, dat zij ten zeerste werk gemaakt zouden hebben van hun integratie waarbij zij niet onopgemerkt gebleven zouden zijn, dat hun integratie zich op allerlei vlakken afgespeeld zou hebben, dat zij heden vlot Frans zouden spreken omwille van het feit dat zij altijd enorm hun best gedaan zouden hebben om zich te mengen onder de Belgische bevolking, dat zij hierdoor perfect zouden kunnen meedraaien in onze maatschappij, dat zij ook op economisch vlak steeds de nodige inspanningen geleverd zouden hebben, dat zij graag onafhankelijk zouden willen leven, dat zij zouden staan te popelen om in het legale arbeidscircuit te stappen, dat zij financieel onafhankelijk proberen te leven, dat hun zoon een arbeidsovereenkomst heeft kunnen bemachtigen, dat er een band met België is ontstaan, dat zij zich steeds op intensieve wijze gemengd zouden hebben onder de Belgische bevolking,

dat zij door hun open en geïnteresseerde mentaliteit een grote vrienden- en kennissenkring opgebouwd zouden hebben die hen wil helpen en steunen, dat zij een diepe indruk zouden nalaten waar zelfs onze gemeenschap een voorbeeld aan zou kunnen nemen, dat zij op zeer intense wijze overgegaan zouden zijn tot de verinnerlijking van onze taal, zeden en gewoonten, dat zij zich de Belgische samenlevings-normen in hoge mate eigen gemaakt zouden hebben, dat aan hun integratie geenszins getwijfeld zou kunnen worden, dat onomstotelijk zou vaststaan dat betrokkenen sociale banden met België hebben, dat zij het centrum van hun belangen hier opgebouwd zouden hebben, dat zij hun plaats in onze maatschappij gevonden zouden hebben waar zij zich ten volle zouden kunnen ontplooien, dat zij één arbeidsovereenkomst d.d 01.07.2017 voorleggen evenals twee huurovereenkomsten) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten dat B.I. 1 op 4 november 2020 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"[...]"

De heer

[...] Naam, voornaam: [I. B.]

[...]

[...] nationaliteit : Servië

[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen , tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, [...]

binnen 30 dagen na de kennisgeving. [...]

REDEN VAN DE BESLISSING: [...]

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten: [...]

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort."

Dit is de tweede bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten dat E.I. op 4 november 2020 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"[...]"

De mevrouw, die verklaart te heten:

[...] naam, voornaam: [I.E.]

[...]

[...] nationaliteit : Servië

[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen , tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven, [...]

binnen 30 dagen na de kennisgeving. [...]

REDEN VAN DE BESLISSING: [...]

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten: [...]

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort.”

Dit is de derde bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten S.I. op 4 november 2020 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt

“[...]

De heer

[...] Naam, voornaam: [I.S.]

[...]

nationaliteit : Servië

[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen , tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, [...]

binnen dertig dagen na de kennisgeving [...]

Betrokkene dient vergezeld te worden door:

[I.L.] [...] nationaliteit : [...] Servië [...]

REDEN VAN DE BESLISSING: [...]

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten: [...]

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen: Betrokkene diende een aanvraag 9bis in op 07.03.2019. De maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen is op heden aldus ruimschoots overschreden.”

Dit is de vierde bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekers voeren in een eerste middel de schending aan van de formele en de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel, van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Zij verschaffen de volgende toelichting:

“Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, de materiële motiveringsplicht houdt in dat motivering moet bestaan uit de juridische en de feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen.

De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit is draagkrachtig en deugdelijk.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met reden omkleed...."

Aan artikel 62 van de Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E. 1993) en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St., nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E. 1993)

De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

"Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. "

Deze wet schrijft dus voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

Dat in casu de motivering ontoereikend en onvoldoende nauwkeurig is;

Dat de bestreden beslissing onvoldoende de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt;

Dat verzoekers de schending van de motiveringsplicht inroepen in samenhang met de zorgvuldigheidsplicht.

Dat de onjuiste en onvoldoende motivering immers samenhangt met het feit dat men niet met alle feitelijke gegevens die ter beschikking waren, heeft rekening gehouden.

"Bij de vaststelling en de waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht" (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief recht, Leuven, Acco, 1990, 31)

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de plicht op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

In verband met artikel 9.3 van Wet van 15/12/1980 heeft de Raad van State zich al herhaaldelijk uitgesproken over het vereiste het uitzonderlijk karakter van de omstandigheden in concreto na te gaan, en dat de beslissing die een uitspraak doet op het verzoek gemotiveerd moet zijn in zulke mate dat het de werkelijkheid van een onderzoek weerspiegelt. (RvS nr. 86 390 29 maart 2000)

Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Dat de bestreden beslissing nu wel gemotiveerd wordt doch zeker niet afdoende is en niet na voldoende onderzoek van de concrete omstandigheden van de zaak.

Ten eerste is het bevel om het grondgebied te verlaten gebaseerd op grond van artikel 7, alinea 1, 1° van de Vreemdelingenwet: verzoekers verblijven langer in het rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn van 90 dagen of verzoekers slagen er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet werd overschreden.

Dat verzoekers een aanvraag 9bis hebben ingediend op 07/03/2019. De beslissing tot weigering van het verblijf is echter pas op 19/10/2020 genomen en 04/11/2020 betekend aan verzoekers. Verzoekers zijn,

in afwachting van de behandeling van de lopende procedure, namelijk hun aanvraag tot regularisatie op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, uiteraard in België gebleven. Het is de lange duurtijd van de behandeling van hun aanvraag die ertoe geleid heeft dat verzoekers de maximale duur van 90 dagen hebben overschreden.

Ten tweede beperkt de bestreden beslissing zich door te stellen dat de aangehaalde elementen geen uitzonderlijke omstandigheid vormen waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Dat een verzoekschrift conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet normalerwijze door de vreemdeling moet worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst.

Dat de vreemdelingenwet hierop een uitzondering voorziet, waardoor de vreemdeling in buitengewone omstandigheden een machtiging tot verblijf kan vragen vanuit zijn verblijfplaats in België.

Dat bij de afweging van het particulier belang en openbaar belang voor de evenredigheidscontrole alle relevante omstandigheden van het individuele geval dienen in aanmerking te worden genomen. Dat men in casu dus verplicht is een individuele toetsing te maken en dient over te gaan tot een belangenafweging en dus niet een loutere toepassing van de wet.

Dat de Raad van State herhaaldelijk heeft gesteld dat er een belangenafweging dient te gebeuren tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de administratieve voorschriften voorzien in artikel 9,2e lid Vreemdelingenwet en anderzijds de min of meer gemakkelijke toepassing ervan en de ongemakken die dit veroorzaakt in een concreet geval.

Dat wanneer die ongemakken niet in verhouding staan tot het beoogde doel en de beoogde gevolgen, dan is de administratieve handeling 'buitengewoon' nadelig voor de betrokkenen en kunnen zij buitengewone omstandigheden invoeren.

Verzoekers halen artikel 3 EVRM aan als buitengewone omstandigheid. Het antwoord hierop is dat verzoekers echter al terug naar land van herkomst zijn gegaan. Hier dient benadrukt te worden dat de uitzonderlijke omstandigheid, namelijk vrees voor schending van artikel 3 EVRM, dient beoordeeld te worden op het moment van de aanvraag. Het feit dat verzoekers voordien zouden zijn teruggekeerd, doet geen afbreuk aan de noodzakelijkheid om de buitengewone omstandigheid te beoordelen op het moment van indienen. Er is in dit geval niet naar de specifieke situatie van verzoekers gekeken en motivering ontbreekt.

De elementen van integratie zouden enkel behoren tot de gegrondheid en zouden in deze fase niet behandeld worden. Verzoekers verblijven echter al geruime tijd in België. Zij zijn een procedure tot regularisatie van hun verblijf gestart omwille van de ernstige problemen waarvoor zij uit hun land van herkomst zijn gevlucht. Verzoekers hebben banden opgebouwd in de tijd die zij in België hebben verbleven.

Dat hoewel de criteria van de instructies formeel gezien niet meer van toepassing zijn, er bevestigd werd dat deze instructies de facto nog toegepast worden in het kader van de discretionaire bevoegdheid voor de beoordeling van de regularisatieaanvraag conform 9bis van de Vreemdelingenwet.

Dat de lange verblijfsduur van verzoekers in casu in aanmerking dient genomen te worden in het kader van gegrondheid van de aanvraag en in het kader van de ontvankelijkheid omdat men van verzoekers niet kan verwachten dat zij na zovele jaren waarin zij werk hebben gemaakt van hun integratie in België en België als hun thuisland zijn gaan beginnen beschouwen, nog terugkeren naar hun land van herkomst zonder enige garantie op terugkeer.

Bovendien hebben verzoekers duurzame sociale bindingen opgebouwd en een grote vrienden- en kennissenkring opgebouwd. Zij hebben ook aangetoond wegwijz te weten in onze Belgische economie en blijken een meerwaarde voor de Belgische economie.

Bijgevolg zou het voor verzoekers traumatisch zijn om na verregaande integratie en een lange verblijfsduur alsnog gedwongen terug te keren naar hun land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen.

Bovendien kan een aanvraag tot machtiging tot verblijf in het buitenland jarenlang in beslag nemen. Dit kan in dit geval wel degelijk een ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengen.

Dat een terugkeer eveneens zou betekenen dat het pasgeboren kind van verzoeker, kleinkind van verzoekers, geboren in België, naar land van herkomst zou moeten gaan.

Verzoekers hebben een blanco strafblad. Hoewel het antwoord van verwerende partij zich baseert rond de opmerking dat dit verwacht wordt van alle vreemdelingen die in België verblijven, is dit zeker niet altijd het geval. Verzoekers bewijzen hiermee hun oprechte wil om op een eerlijke en legale manier hun leven in België te willen opbouwen.

Verzoekster kan niet zomaar teruggaan wegens haar medische problemen. Dit zou een zware belasting zijn voor haar en de tijd dat zij in land van herkomst dient te wachten op de eventuele goedkeuring, is zij afhankelijk van de zorg in land van herkomst, die niet dezelfde is als in België.

Verzoekers hebben een arbeidscontract kunnen bemachtigen, namelijk [I.S.]. Het argument dat er reeds een terugkeer heeft plaatsgevonden, is onvoldoende gemotiveerd, aangezien er geen rekening is gehouden met het specifieke geval in casu van verzoekers en er geen onderzoek is gebeurd naar de redenen van terugkeer.

Ook de duur dat verzoekers in land van herkomst zijn geweest is korter dan de duurtijd die het richten van een aanvraag vanuit land van herkomst, rekening houdend met de periode die nodig is om de aanvraag te onderzoeken, zou zijn.

Dat de Directeur van Vreemdelingenzaken zelf aangeeft dat hoewel er deze ambtstermijn geen collectieve regularisatie komt hij toch de 'sans-papiers' daarentegen uitnodigt om zich geheel te geven aan België en zich te integreren door werk te zoeken in knelpuntberoepen. Hij belooft tevens het nodige te doen om een verblijfsvergunning te geven aan mensen die een arbeidscontract kunnen bemachtigen.

Dat verzoekers zich tevens mogen beroepen op het vertrouwensbeginsel en er dus van mogen uit gaan dat andere personen in dezelfde situatie (personen die een werkaanbieding hebben) worden geregulariseerd en dat zij dus ook dienen geregulariseerd te worden, mede gelet op de duurtijd dat zij reeds op het Belgische grondgebied verblijven en de mogelijkheid tot het presteren van betaalde arbeid (zie [...] als voorbeelden).

Dat de Raad van State heeft dit vertrouwensbeginsel reeds omschreven als "... één der beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan" in R. v. St. Eeckhout, nr. 32893, 28 juni 1989.

Dat verwerende partij aanhaalt dat er geen sprake is van een gedwongen terugkeer. Dat in casu de weigering tot verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten op hetzelfde neerkomt.

Dat verwerende partij met bepaalde factoren ten onrechte geen rekening heeft gehouden waardoor er geen correcte belangenafweging heeft plaatsgevonden tussen de gevolgen en het beoogde doel, waardoor thans niet vaststaat dat het indienen van een aanvraag tot machtiging van verblijf niet disproportioneel zou zijn.

De bestreden beslissing schendt dus artikel 9bis van de Vreemdelingenwet., bevat aldus geen afdoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is."

2.1.2.1. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissingen de determinerende motieven worden aangegeven op basis waarvan deze beslissingen zijn genomen. In de eerste bestreden beslissing heeft verweerder immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd dat de door verzoekers aangehaalde elementen geen aanleiding geven tot de vaststelling dat er buitengewone omstandigheden bestaan die toelaten te besluiten dat zij hun aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Er wordt tevens toegelicht waarom de door verzoekers aangebrachte gegevens niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheden. Alle door verzoekers aangebrachte gegevens worden hierbij, één na één, op een overzichtelijke en individuele wijze in de eerste bestreden beslissing besproken. Verweerder heeft, in de tweede en derde bestreden beslissing, uiteengezet dat hij voor B.I. en E.I. toepassing maakt van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet om, op basis van de vaststelling dat zij niet in het bezit zijn van een geldig paspoort, de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen. In de vierde bestreden beslissing heeft verweerder geduid dat hij vaststelde dat S.I. langer in het Rijk verblijft dan de termijn waartoe hij was gemachtigd en daarom, met toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten neemt. Deze motiveringen zijn pertinent en draagkrachtig. Ze laten verzoekers toe om hun rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

2.1.2.2. De door verzoekers aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, inzake de eerste bestreden beslissing, moet in casu worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager beschikt over een identiteitsbewijs of is vrijgesteld van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Verweerder oordeelde in voorliggende zaak dat de door verzoekers aangebrachte elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die toelaten te besluiten dat zij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Verzoekers stellen in wezen niet akkoord te gaan met de wijze waarop verweerder bepaalde gegevens, die volgens hen wijzen op het bestaan van buitengewone omstandigheden, heeft beoordeeld.

Allereerst stellen verzoekers dat zij hebben aangegeven dat er een risico bestaat dat zij zullen worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen in hun land van herkomst en zij om die reden niet naar dat land kunnen terugkeren. Zij stellen dat een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM door verweerder diende te worden bekeken op het ogenblik dat deze de eerste bestreden beslissing nam en het dus niet kan volstaan om te verwijzen naar het feit dat S.I. en B.I. in het verleden reeds terugkeerden naar hun land van herkomst. Verzoekers gaan met hun betoog evenwel voorbij aan het feit dat verweerder wat betreft een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM heeft opgemerkt dat zij geen bewijzen hebben voorgelegd die hun bewering dat zij in hun land van herkomst dreigen te worden onderworpen aan door voormelde verdragsbepaling verboden handelingen ondersteunen. Het is in casu niet kennelijk onredelijk om te oordelen dat loutere verklaringen die niet worden ondersteund door stavingsstukken niet kunnen worden aanvaard om het bestaan van buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, vast te stellen. Verzoekers' kritiek dat uit het feit dat I.B. en I.S. in 2018 terugkeerden naar hun land van herkomst niet kan worden afgeleid dat zij heden geen gevaar lopen in dit land doet aan het voorgaande geen afbreuk. Zij dragen de bewijslast.

Daarnaast zetten verzoekers uiteen niet akkoord te gaan met verweerders overweging dat elementen die wijzen op een lange verblijfsduur, een goede integratie, sociale bindingen, een grote vrienden- en kennissenkring en arbeidsbereidheid niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheden en slechts nuttig zijn bij een onderzoek inzake de gegrondheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf. De Raad kan in dit verband slechts opmerken dat het niet kennelijk onredelijk is om te concluderen dat uit voormelde elementen in regel niet kan worden afgeleid dat het voor een vreemdeling bijzonder moeilijk of zelfs onmogelijk is om een verblijfsmachtiging aan te vragen via de reguliere procedure. De stelling van verweerder dat voormelde door verzoekers aangevoerde gegevens niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, is bovendien in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Ten overvloede kan nog worden aangegeven dat verzoekers in hun aanvraag om tot het verblijf in het Rijk te worden gemachtigd het gegeven dat zij sociale bindingen hebben en dat zij een grote vrienden- en kennissenkring hebben zelf niet hebben

aangevoerd als buitengewone omstandigheden, doch wel als elementen ter onderbouwing van de gegrondheid van hun aanvraag.

Verzoekers zetten uiteen van mening te zijn dat een lange verblijfsduur toch een buitengewone omstandigheid kan uitmaken. Zij lichten toe dat zij door een lang verblijf reeds geïntegreerd zijn en België als hun thuisland zijn gaan beschouwen. Zij tonen met deze uiteenzetting echter niet aan hoe een integratie ingevolge een langdurig verblijf in het Rijk het voor hen bijzonder moeilijk of zelfs onmogelijk zou maken om hun aanvraag via de reguliere procedure in te dienen en maken hiermee niet aannemelijk dat verweerder onterecht besloot dat in voorliggende zaak dit lang verblijf niet als een buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard. De Raad merkt op dat een goede integratie en meer specifiek de aanwezigheid van vrienden en kennissen op wie een beroep kan worden gedaan om overtuigingsstukken over te maken, het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf via de reguliere procedure in beginsel enkel eenvoudiger kan maken.

Verzoekers kunnen ook niet worden gevolgd waar zij stellen dat het loutere feit dat zij, aangezien zij al lang in België verblijven en goed geïntegreerd zijn, vanuit hun land van herkomst een verblijfsmachtiging zouden dienen aan te vragen aanleiding zou geven tot een trauma. Verweerder heeft er terecht op gewezen dat S.I. en B.I. in 2018 nog naar Servië reisden en er blijkt niet dat één van de verzoekers psychische problemen heeft waardoor hij extra labiel of vatbaar voor trauma's is. Verzoekers hebben in hun aanvraag om machtiging tot verblijf voorts niet aangegeven dat het feit dat zij vanuit hun land van herkomst een verblijfsaanvraag zouden moeten indienen een traumatische ervaring zou zijn. Zij hebben gesteld dat een *“gedwongen terugkeer”* een dergelijk effect zou hebben. Verweerder heeft evenwel correct overwogen dat verzoekers vrijwillig gevolg kunnen geven aan de betekende bevelen om het grondgebied te verlaten en er dus geen sprake is van een *“gedwongen terugkeer”*. De uiteenzetting dat zij indien hun aanvraag om machtiging tot verblijf is afgewezen en zij het voorwerp uitmaken van een bevel om het grondgebied te verlaten in de praktijk toch verplicht zijn om naar hun land van herkomst terug te keren doet geen afbreuk aan het feit dat, gelet op de vaststelling dat B.I. en S.I. voorheen reeds naar het land van herkomst terugkeerden en de bestreden beslissingen op zich geen dwangmaatregel bevatten, de stelling dat een trauma zou worden opgelopen niet aannemelijk wordt gemaakt. Het gegeven dat verzoekers een correcte toepassing van de verblijfswetgeving mogelijk als traumatisch ervaren laat verweerder ook geenszins toe een duidelijke wetsbepaling naast zich neer te leggen.

In zoverre verzoekers nog verwijzen naar *“instructies”* kan de Raad slechts vermoeden dat zij doelen op de *“instructie van 19 juli 2009 m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9,3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet”*. Deze instructie werd evenwel vernietigd door de Raad van State bij arrest van 9 december 2009 met nr. 198.769. Aangezien de Raad van State in voormeld arrest vaststelde dat deze instructie een miskennis inhield van het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en deze instructie ingevolge de vernietiging dient te worden geacht nooit te hebben bestaan, kon verweerder er uiteraard geen toepassing van maken. Verzoekers' standpunt dat verweerder heden, in andere dossiers, deze instructie nog zou toepassen blijft ongestaafd en laat de Raad daarenboven hoe dan ook niet toe te oordelen dat verweerder in voorliggende zaak onwettig optrad door te oordelen dat geen buitengewone omstandigheden werden aangetoond.

Waar verzoekers stellen dat de behandeling van een aanvraag om machtiging tot verblijf die in het buitenland wordt ingediend jaren in beslag kan nemen, moet worden gesteld dat zij dit niet in hun aanvraag om machtiging tot verblijf hebben aangevoerd als een element waaruit het bestaan van een buitengewone omstandigheid kan worden gededuceerd. Tevens moet worden geduïd dat hun bewering totaal ongestaafd is. Om die reden is ook verzoekers' betoog dat de tijd die zij in de voorbije jaren in hun herkomstland hebben doorgebracht korter is dan de duurtijd van de behandeling van een aanvraag via de reguliere procedure niet dienstig.

Door mee te delen dat indien zij naar hun land van herkomst dienen terug te keren dit impliceert dat ook het pasgeboren kind van S.I. het Rijk dient te verlaten tonen verzoekers evenmin aan dat verweerder enig door hen in hun aanvraag om machtiging tot verblijf of een eventuele latere actualisatie van deze aanvraag als buitengewone omstandigheid aangevoerd gegeven buiten beschouwing heeft gelaten. Verzoekers laten daarenboven ook na om uiteen te zetten op basis van welke concrete argumentatie zij menen dat het feit dat dit kind de vader en de grootouders zou moeten vergezellen aanleiding kan geven tot de vaststelling van het bestaan van een buitengewone omstandigheid.

De toelichting van verzoekers dat zij door het aangeven dat zij een blanco strafblad hebben wensten aan te tonen dat zij op een eerlijke en legale manier hun leven in België willen opbouwen geeft ook geen

aanleiding tot de conclusie dat verweerder onterecht zou hebben gemotiveerd dat geen buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, werden aangetoond.

In zoverre verzoekers toelichten dat E.I. medische problemen heeft stelt de Raad vast dat verweerder uitvoerig heeft uiteengezet waarom deze gezondheidsproblematiek niet kan worden aanvaard als een buitengewone omstandigheid en dat verzoekers niet aantonen dat de voorziene redengeving niet correct is. De Raad benadrukt voorts dat artikel 9bis, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet expliciet bepaalt dat *“elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter [van de Vreemdelingenwet]”* niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheden en onontvankelijk dienen te worden verklaard. Verzoekers betwisten niet dat de door hen aangebrachte medische problematiek ook reeds werd ingeroepen in het kader van een aanvraag om, met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd. Verweerder heeft derhalve niet de mogelijkheid om deze medische problematiek al een buitengewone omstandigheid te aanvaarden. Er is een wettelijk beletsel.

De beschouwingen van verzoekers omtrent het arbeidscontract dat S.I. kon afsluiten laten niet toe vast te stellen dat er wat betreft B.I. en E.I. een buitengewone omstandigheid zou bestaan en gaan voorbij aan verweerders vaststelling dat dit contract reeds dateert van 1 juli 2017 en dat, jaren later, uit dit document dus niet kan worden afgeleid dat S.I. een mogelijkheid om te worden tewerkgesteld zou verliezen. Het is tevens niet kennelijk onredelijk om te motiveren dat een mogelijke tewerkstelling in België pas zinvol kan worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen indien de vereiste vergunningen die deze tewerkstelling in België wettelijk mogelijk maken werden verkregen. Verzoekers bewijzen niet dat S.I. een dergelijke vergunning heeft.

De bewering dat een ambtenaar bij de Dienst Vreemdelingenzaken zou hebben verklaard dat hij het nodige zou doen om een verblijfsvergunning te geven aan mensen die een arbeidscontract kunnen bemachtigen houdt niet in dat verweerder een door de wetgever vastgelegde regel naast zich neer kan leggen. Verweerder heeft dan ook op goede gronden gemotiveerd dat *“verzoekers aan deze verklaringen geen rechtmatige verwachting [kunnen] ontleenen dat zij geen buitengewone omstandigheden moeten aantonen of dat in deze specifieke situatie buitengewone omstandigheden aanvaard zouden worden waardoor de aanvraag op ontvankelijke wijze in België ingediend zou kunnen worden”*.

In de mate dat verzoekers, met verwijzing naar het vertrouwensbeginsel, aanvoeren dat in andere dossiers vreemdelingen die een werkaanbieding hadden wel met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet tot een verblijf in het Rijk werden gemachtigd, moet worden gesteld dat verzoekers weliswaar naar specifieke dossiernummers verwijzen maar dit de Raad – die niet over deze dossiers beschikt – niet toelaat vast te stellen dat hun stelling correct is. Bovendien moet worden benadrukt dat het vertrouwensbeginsel niet kan worden aangewend om van het bestuur te eisen dat het een onwettigheid begaat door een door de wetgever gestelde voorwaarde te laten vallen of een incorrecte invulling te geven aan deze wettelijke vereiste. De loutere verwijzing naar een beginsel van behoorlijk bestuur laat niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass.12 december 2005, AR C040157F).

Verzoekers tonen met hun uiteenzetting niet aan dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het vertrouwensbeginsel of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, bij het nemen van de eerste bestreden beslissing, blijkt niet.

2.1.2.3. Verzoekers stellen, inzake de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten, dat het feit dat zij langer dan negentig dagen over een periode van honderdtachtig dagen in het Rijk verbleven samenhangt met het feit dat verweerder er lang over deed om een beslissing te nemen inzake hun aanvraag om machtiging tot verblijf. Zij lijken op deze wijze te willen aantonen dat de motivering van de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten gebrekkig is. Verweerder heeft in de tweede en de derde bestreden beslissing evenwel gemotiveerd dat B.I. en E.I. het bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven omdat zij niet in het bezit zijn van een geldig paspoort en niet omdat zij langer dan negentig dagen over een periode van honderdtachtig dagen in het Rijk verbleven. De grief van verzoekers inzake de motivering van de tweede en de derde bestreden beslissing mist derhalve feitelijke grondslag. In de vierde bestreden beslissing is de motivering die verzoekers aanhalen wel

opgenomen. Verzoekers tonen door uiteen te zetten dat zij “uiteraard” in België zijn gebleven in afwachting van een beslissing omtrent hun aanvraag om machtiging tot verblijf echter niet aan dat de motivering van de vierde bestreden beslissing incorrect is.

Ook wat betreft de tweede, derde en vierde bestreden beslissing kan geen schending van de materiële motiveringsplicht worden vastgesteld.

2.1.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoekers ook geschonden achten – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In het tweede middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 8 van het EVRM, in samenhang gelezen met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, artikel 62 van de Vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hun betoog luidt als volgt:

“Dat verzoekers in casu de onder het eerste middel vermelde schendingen hernemen inzake de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel. Dat volledigheidshalve de betekenis van art. 62 Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 worden hernomen. Dat de schending van deze beginselen in casu moeten gezien worden in het licht van 8 E.V.R.M.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed....”

Aan artikel 62 van de Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E. 1993) en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St., nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E. 1993)

De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

“Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. ”

Deze wet schrijft dus voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

Artikel 8 EVRM bepaalt het volgende :

- 1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming*

van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Dat verzoekers reeds geruime tijd in België wonen.

Dat verzoekers een stabiel privé- en familiaal leven hebben.

Dat verzoekers hun leven in België samen met het pasgeboren kind van I.S. wensen verder te zetten en dat aan dit familieleven op onrechtmatige en disproportionele wijze afbreuk wordt gedaan in verhouding tot het doel dat men nastreeft. Het gaat immers om het belang van de openbare orde, een nationaal belang dat niet mag raken aan de fundamentele rechten, in casu het fundamentele recht op een privé- en familieleven zoals bepaald in art 8 E.V.R.M., of Europese grondwettelijke principes zoals het gelijkheidsbeginsel en het non-discriminatiebeginsel.

Dat de bestreden beslissing in casu op disproportionele wijze ingrijpt op het privé- en familieleven van verzoekers daar deze er toe leidt, dat verzoekers afscheid moeten nemen van hun privéleven zoals zij dit nu kennen.

Dat een inbreuk op art. 8 E.V.R.M. weliswaar toegelaten is als de maatregelen genomen zijn op basis van een grond voorzien door de wet, dit is echter niet het geval wanneer de bestreden beslissing duidelijk onregelmatig is en wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de verwijdering van de betrokkene een inbreuk op een fundamenteel recht zou uitmaken, in casu art. 8 E.V.R.M. of een inbreuk op de internationale en grondwettelijke normen zou uitmaken die superieur zijn zoals het gelijkheidsbeginsel en het beginsel van non-discriminatie;

Dat er in casu geen ernstige en rigoureuze toetsing van de voorwaarden van art. 8 E.V.R.M. is gedaan zodat de beslissing tot weigering van het verblijf op basis van onontvankelijkheid van de aanvraag en het bevel om het grondgebied te verlaten een inbreuk op het privéleven van verzoekers en hun kinderen zou uitmaken.

Dat deze inbreuk op het privéleven van verzoekers werkelijk disproportioneel is in verhouding tot de eisen van de wet en is van aard om de toekomst van verzoekers in gevaar te brengen, hetgeen men voorziet te beschermen.

Dat dus de bestreden beslissing gebrekkig werd gemotiveerd en niet werd genomen met inachtneming van alle relevante gegevens van het dossier in samenhang met een schending van art. 8 E.V.R.M. door geen rekening te houden met de persoonlijke private toestand van verzoekers. Dat verwerende partij niet is overgegaan tot verificatie van de voorwaarden voorzien in art. 8 E.V.R.M. alvorens het bevel om het grondgebied te verlaten uit te vaardigen.

Dat aldus ten gevolge van de schendingen 8 E.V.R.M. in samenhang met de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.”

2.2.2. Zo het al de bedoeling is van verzoekers om aan te voeren dat verweerder in de bestreden beslissingen had dienen toe te lichten waarom hij van oordeel was dat deze beslissingen niet in strijd zijn met de bepalingen van artikel 8 van het EVRM moet worden gesteld dat uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet of uit de artikelen 2 of 3 van de wet van 29 juli 1991 geen verplichting kan worden afgeleid om in een bestuurlijke beslissing steeds uiteen te zetten waarom wordt geoordeeld dat deze beslissing niet onverenigbaar is met allerhande internationale verdragen.

Artikel 8 van het EVRM zelf legt verweerder ook geen motiveringsverplichting op en deze verdragsbepaling voorziet ook niet dat uit de motieven van een bestuurlijke beslissing moet blijken dat een evenredigheidsafweging werd doorgevoerd (RvS 21 november 2003, nr. 125.588).

Verder moet worden gesteld dat verzoekers niet tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk waren gemachtigd of toegelaten en de bestreden beslissingen hun bestaande verblijfssituatie niet wijzigen. Er kan dus niet worden besloten dat deze beslissingen een inmenging vormen in hun privé- of gezinsleven, die enkel mogelijk zou zijn in de in artikel 8, tweede lid van het EVRM bedoelde gevallen. Er moet tevens worden geduïd dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een

Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, *Gül v. Zwitserland*; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Nergens blijkt ook dat verzoekers enkel in België een gezinsleven kunnen hebben en dat een gezinsleven in hun land van herkomst niet mogelijk zou zijn. Verzoekers benadrukken dat zij een privéleven in België hebben, doch maken niet aannemelijk dat enig aspect van dit privéleven dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zou vallen door de bestreden beslissingen ernstig in het gedrang wordt gebracht. De Raad benadrukt daarbij dat verzoekers uit de loutere omstandigheid dat zij in illegaal verblijf een privéleven zouden hebben opgebouwd in België, geen gerechtigde verwachting kunnen afleiden op een machtiging of toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, *Solomon v. Nederland*, EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, *Darren Omoregie v. Noorwegen*; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, *Konstatinov v. Nederland* en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, *Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk*, par. 77). Verweerder overwoog terecht dat de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens zeer strikt is wat betreft een privéleven opgebouwd in illegaal verblijf. De bestreden beslissingen verhinderen verzoekers ook niet om via de reguliere procedure een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen en te pogen alsnog een verblijfsmachtiging te verkrijgen. Verweerder heeft in de eerste bestreden beslissing hieromtrent duidelijk gemotiveerd dat verzoekers slechts *“tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten.”* Hij overwoog trouwens ook op goede gronden dat verzoekers geen bewijzen inzake sociale banden aanbrachten en dat artikel 8 van het EVRM geen vrijgeleide is die toelaat om zonder meer de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. In deze omstandigheden kan niet worden besloten dat er enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting op verweerder zou rusten die zou verhinderen dat de bestreden beslissingen worden genomen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM iuncto artikel 62 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekers.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 558 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor een derde.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf oktober tweeduizend eenentwintig door:

dhr. G. DE BOECK, voorzitter

dhr. T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK